

□ AFSTAND □

DOOR H. VAN LOON.

IN een flits zag ik haar in den rechthoek van een portiervenster in den trein. Zij stond op het bebloemde station van een weildedorp aan het Lago Maggiore. Een walm van geuren voer van buiten aan en in een nis van geur met achter haar het groenblauw van het meer ben ik haar blijven zien. Dit alles was me nieuw, want voor de eerste maal had ik de Italiaansche grens overschreden. In de herinnering lijkt alles van die reis me één zoete verrukking.

Toen stopte de trein aan dat kleine station, dat ik sinds dien dag wel kan nateekenen. Het heeft niets bizonders zoo min als de gebeurtenis zelf, die er voorviel en die geen gebeurtenis heeten mag, al gaf ze aan mijn levenslijn een zoo krassen ruk, dat ik me toeschijn, voordien nauwelijks geleefd te hebben.

Een stem drong tot me door, een vrouwestem met het overmoedig schallende van wie zich niet verstaan waant. Wat ze geroepen heeft? De woorden kan ik nauwelijks herhalen. In geen geval droegen ze iets bizonders, maar eer een groet, afscheid of tot weerziens in het Hollandsch. Ik wist niet, tot wien of wie dit was gericht, en achteraf kan ik evenmin zeggen, wat me van stonde aan boeide in de stem, die had het veerende van een vogelkreet. Op dat oogenblik kon ik niet anders doen dan me buigen uit het venster om degene te zien, die in mijn taal had geroepen. Dit bruuske gebaar deed tegelijk haar, die in mijn leven de groote onbekende is gebleven, mij het gelaat toewenden. Niet langer dan een seconde kruisten onze blikken elkaar.

Gedurende de weken, die daarop volgden, heb ik nauwelijks aan dit voorval gedacht. Ik werd door allerlei indrukken bestormd en, terug in de stad van mijn inwoning, door mijn medische praktijk in beslag genomen. Nochtans heb ik den loop van dien winter vaak aan haar gedacht.

Deze uitdrukking beantwoordt niet aan de werkelijkheid. Haar beeld dacht in mij, want allengs was het als door een scheikundige werking op sympathische inkt weder bovengekomen. Dit echter was ik me zelf nauwelijks bewust, al wekte het drenzerige weer zuidelijke droomen. Ik bezon me, hoe het moest zijn in de beschutting van die rotsen aan het blauwe meer met op de toppen tintelende sneeuw en de heugenis aan haar gestalte grifte zich te scherper in mijn geest naar mate de kenmerken van haar uiterlijke wezen verbleekten. Ik kon me spoedig niet meer te binnen brengen hoe ze er uitzag, maar geen seconde ben ik in twijfel geweest, of ik zou haar herkennen aan welk onbedriegelijk teeken ook.